

Het zal de lezer van „Het Veerwerk” opgevallen zijn, dat voordat de toetreding van onze vereniging tot de N.O.V.A. geschiedde (wat met de ballotage in het vorige nummer zijn beslag vond), in deze rubriek reeds tweemaal een verslag van ons verenigingsleven voorkwam. De reden daarvan is nu, dunkt ons, wel duidelijk

geworden. Reeds enige tijd tevoren stonden wij met de N.O.V.A. in contact, terwijl op onze ledenvergadering van 30 November j.l. tot een definitieve toetreding werd besloten. De aanleiding daartoe was een desbetreffend bestuursvoorstel.

Dat over deze aansluiting nog uitvoerig werd gediscussieerd, kwam niet zozeer omdat vele leden tegen de aansluiting zouden zijn, maar meer omdat tot voor kort het bestuur zelf steeds een afwijzend standpunt had ingenomen. Een verklaring hiervan en van de reden waarom het bestuur zijn standpunt herzag, dient wel even te worden gegeven.

Omstreeks het eind van de dertiger jaren ging er van de toenmalige Nederlandse Smalfilm Liga maar heel weinig actie uit. Om een voorbeeld te noemen: van het uitwisselen van programma's (voor ons meestal het enige contact) kwam maar al te vaak weinig terecht. De nadelen waren daarbij, in verhouding tot het financiële offer, althans voor onze zo ver noordelijk en daardoor excentrisch gelegen club, veelal groter dan de voordelen. Toen dan ook in de oorlogsjaren elke activiteit onmogelijk werd en het contact met het landelijk verband werd verbroken, rijpte het plan om na de bevrijding de afdeling Groningen van de N.S.L. op te heffen en verder te werken in zelfstandig clubverband. Aldus geschiedde en op 1 November 1946 werd de vereniging „De Groninger Smalfilmers” opgericht. Dit besluit werd gerechtvaardigd door de verwarring, die indertijd in de gelederen van de N.S.L. heerste. Daar kwam nog bij, dat ook door anderen (de groep Knegt van de Nederl. Amateur Cineasten Federatie) werd gepoogd tot een nieuwe overkoepelende organisatie te komen. Het bestuur en de leden vonden het onder die omstandigheden maar beter om „doem stief op pude” te houden.

Toen evenwel de uiteindelijk opgerichte N.O.V.A. zich gunstig bleek te ontwikkelen en ook ondergetekende van de eerste N.O.V.A.-wedstrijd, waaraan hij als particulier had meegedaan, met een enthousiast verslag van het algemene filmpeil terugkwam, werd steeds meer de behoefte gevoeld de „splendid isolation” los te laten. Het besef, dat ook onze actieve vereniging weer thuis hoorde in het landelijk smalfilmverband, gaf mede de doorslag, die uiteindelijk culmineerde in het besluit van de hierboven reeds genoemde vergadering.